

روایت تجربه‌ها

مهدی مراد حاصل

نوجوانی دوره‌ای است که در آن دانش‌آموز بیش از هر زمان دیگر نیاز به راهنمایی و مشاوره دارد. نوجوان ضمن مشورت با اولیا و مریبان، دست کم باید بداند که چگونه خود را بهتر بشناسد و از برخوردهای زیان‌بخش در محیط خانه و مدرسه پرهیز کند. «چهارراه نوجوانی»، روایتگر تجربه‌های اولیا و مریبانی است که به ندرت فرصت می‌یابند فتونی را که طی سال‌ها در خویش درونی ساخته‌اند، بررسی کرده، به روشنی درباره آن سخن بگویند. «چهارراه نوجوانی» با توجه به تجربیات معلمان و مشکلاتی که اولیا با آن مواجه بوده‌اند، نوشته شده است. پدیده‌ی است که خلاقیت و ابتکار فردی معلمان و اولیای خانه، با توجه به تفاوت‌های فردی کودکان و نوجوانان، نقش سازنده‌ای در امر مشاوره خواهد داشت.

زنگنه

لطفاً
لطفاً
لطفاً
لطفاً

پژوهشگاه کامپیوتر و مطالعات فرنگی
دانشگاه علوم پزشکی

وقتی که داشتم ورقهٔ علوم «زمانی» را تصحیح می‌کردم، کلی نظرم راجع به او تغییر کرد، مخصوصاً وقتی که نمره ۱۸/۵ را پایین ورقه‌اش نوشتم، تعجب و خوشحالی ام بیشتر شد.

این اولین امتحانی بود که از بچه‌ها می‌گرفتم. خوشبختانه بیشترشان نمره‌های بالای پانزده گرفته بودند و این واقعاً برایم خوشحال کننده بود. تنها چیزی که فکرم را مشغول کرده بود ورقهٔ «زمانی» بود. او حتی نمی‌توانست علوم را از «رو» بخواند، چه برسد به این که نمره هجدو نیم بگیرد!

یادم هست بار آخری که در کلاس نوبت او شد، سه چهار دقیقه وقت کلاس را گرفت تا دو خط از کتاب را بخواند. آن قدر طولش داد و منِ منِ کرد که حوصلهٔ همه را سر بردا. بعد هم وقتی دید سر و صدای بچه‌ها دارد در می‌آید چشمانش پر از اشک شد و با بعض سرش را روی میز گذاشت و دیگر خواندنش را ادامه نداد.

بهتره فردا که رفتم مدرسه بیارمش پای تخته. چون نمره ورقه‌اش هم خوب شده ازش بخوام جواب سوالات روپای تخته بنویسه و برای بچه‌ها توضیح بده.

کنار یک دانش‌آموز زرنگ نشسته باشه و...
اما نه... به او این کارها نمی‌اد، اون دختر متین و خانمیه! و بعد، از این که دربارهٔ «زمانی» این طوری فکر کرده بودم، خودم را سرزنش کردم.

از در مدرسه که می‌رفتم تو، بلقیس خانم رو دیدم. بعد از سلام پرسیدم:
کسی هم او مده مدرسه؟
بلقیس خانم خندید و گفت:
بله، خانوم مدیر پیش پای شما اومد.
توی دفتر که نشسته بودم چند بار از پشت پنجره حیاط را نگاه کردم.
می‌خواستم قبل از خوردن زنگ «زمانی» را ببینم و با او حرف بزنم.
خانم نوروزی که متوجه انتظار من شده بود پرسید:

منتظر کسی هستی؟

بله... منتظر «زمانی»، و بعد موضوع را برایش تعریف کردم.

خانم نوروزی لبخندی زد و گفت:
شما حدود یک ماهه که با این دانش‌آموز کار می‌کنید و حق هم دارید که زیاد متوجه حالات و روحیات او نشده باشید. «زمانی» درشن خوبه، اخلاقش هم خوبه. تنها مسئله‌ای که داره، اینه که موقع درس جواب دادن یا روخوانی در حضور دیگران دست و پای خودش روگم می‌کنه و دست‌پاچه می‌شه، و همین مسئله باعث شده که او بعد از هفت سال درس خواندن

«زمانی» درشن خوبه، اخلاقش هم خوبه. تنها مسئله‌ای که داره، اینه که موقع درس جواب دادن یا روخوانی در حضور دیگران دست و پای خودش روگم می‌کنه و دست‌پاچه می‌شه، و همین مسئله باعث شده که او بعد از هفت سال درس خواندن

فردادی آن روز کمی زودتر از روزهای دیگر به مدرسه رفتم. توی راه به این موضوع فکر می‌کردم که نکنه خدای نکرده «زمانی» موقعي که امتحان می‌گرفتم

محیطی رشد کنند که دائماً توسط والدین، معلمان و اطرافیان مورد انتقاد شدید و خردگیری قرار گیرند یا آزادی‌های اساسی آن‌ها محدود شود، زمینه‌های اعتماد به نفس در آنان کاهش می‌یابد.

هنوز روخوانی کتاب را نتوونه انجام بده و این مشکل به نظر من به اعتماد به نفس پایین او مربوط می‌شه.

همان طوری که شما خودتون گفتید «زمانی» در حل مسائل علوم شاگرد زرنگیه و در تمام درس‌های دیگه‌اش هم همین طوره، ولی فقط در نوشتن، خواندن و پاسخ گفتن شفاهمی نه تنها حالت روحی و رفتار خاصی پیدا می‌کنه، بلکه هر چه هم یاد گرفته از یادش می‌رده. او پارسال هم در کلاس خانم تیمورپور همین مشکل رو داشت که تا آخر سال هم لایحل موند.

بعد از صحبت‌های خانم مدیر در فکر فرو رفتم. تصمیم گرفتم هر طور که شده «زمانی» را وادار کنم که در حضور بچه‌ها درس جواب بدهد یا از روی کتاب بخواند. اما بعد، از فکرم منصرف شدم. چرا که نمی‌دانم آیا وادار کردن او بدون مقدمه و زمینه‌سازی کار درستی است یا

تصمیم گرفتم هر طور که شده «زمانی» را وادار کنم که در حضور بچه‌ها درس جواب بدهد یا از روی کتاب بخواند. اما بعد، از فکرم منصرف شدم. چرا که نمی‌دانم آیا وادار کردن او بدون مقدمه و زمینه‌سازی کار درستی است یا نه؟

۱- وقتی که به نوجوانان توجه کافی نداشته باشیم، آن‌ها را جدی نگیریم و نیز مراقبت‌های عاطفی لازم را نسبت به آن‌ها انجام ندهیم، زمینه‌های عدم اعتماد به نفس را در آنان پدید خواهیم آورد.

۲- عدم احساس ارزشمند بودن، اعتماد به نفس نوجوان را کاهش خواهد داد و او به تدریج در مورد توانایی‌های خود تردید خواهد کرد.

۳- تصویر ذهنی مبهمی که گاهی والدین و اولیای مدرسه پیش چشم نوجوان به نمایش می‌گذارند این باور را در او به وجود می‌آورد که وی در آینده در هیچ کاری موفق نخواهد شد.

۴- اگر در دوران نوجوانی، همدلی، محبت، درک صحیح از دوران بلوغ، حمایت و پشتیبانی درست و منطقی در بعد مادی و معنوی و نیز ایجاد احساس موفقیت صورت نگیرد، زمینه‌های عدم احساس امنیت و در نهایت عدم اعتماد به نفس در نوجوان به وجود خواهد آمد.

انسان متعالی در تعامل با دیگران هیچ گاه نباید صورتی تحقیر شده و ذلت بار به خود بگیرد. اعتماد به نفس یا به عبارتی « Mizan Arzsh و حرمتی که یک فرد برای خود قائل است » ارتباط زیادی با خانواده، محیط و زمینه‌های اجتماعی و تحصیلی او دارد. پس اگر دانش‌آموزان در

اگر دانشآموزان در محیطی رشد کنند که دائمًا توسط والدین، معلمان و اطرافیان مورد انتقاد شدید و خردگیری قرار گیرند یا آزادی‌های اساسی آن‌ها محدود شود، زمینه‌های اعتماد به نفس در آنان کاهش می‌یابد.

مربیان با همراهی و کمک خود او بتوانند واکنش‌های سازگارانه برای رفع اثرهای ناکامی را در روی به وجود بیاورند.

۵. بررسی و تحلیل موقعیت‌های نگران کننده با مشورت نوجوان، در دست یابی وی به عواطف و احساسات سازنده و به دور از خشم، ترس و نالمیدی مؤثر است.

۶. توجه به تفاوت‌های فردی و این که نوجوان قادر است توانمندی‌های مختلف را براساس ویژگی‌های فردی خود کشف کند و آن‌ها را به کار گیرد، موجب افزایش اعتماد به نفس در نوجوان خواهد شد.

۱- بهتر است نوجوانان را در موقعیت‌هایی قرار دهیم که فعالیت‌هایشان توأم با موفقیت و تجربه‌های شیرین باشد.
۲- دادن تصویر ذهنی مثبت به نوجوان از خودش و توانایی‌هایی که دارد، میزان اعتماد به نفس او را بالا می‌برد.

۳- تنبیه، توبیخ، و سرزنش‌های شدید و مستمر و هم چنین انتقاد و خردگیری‌های بی‌جا اعتماد به نفس را در نوجوان کاهش می‌دهد و بر عکس توجه به نقاط مثبت شخصیت او باعث افزایش عزت نفس وی خواهد شد.

۴- نوجوان را به بروز احساسات مثبت و منفی خود تشویق کنیم تا اولیا و

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات مرتبه

دانشگاه علوم انسانی